Αριθμός Απόφασης 44/2025

(αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 75/2024)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

(ΠΡΩΗΝ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ)

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Πρωτοδίκη Ειδικής Επετηρίδας Πρέβεζας, η οποία ορίσθηκε από τον Διευθύνοντα το Πρωτοδικείο Πρέβεζας, Πρόεδρο Πρωτοδικών, και από τη γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 20η Μαΐου 2025, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: ΝΠΙΔ με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ - ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ» και το διακριτικό τίτλο «ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ» που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, επί της οδού Χ. Σαμπάχ – Σ. Χουρί αρ. 3 και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. 999538617 Δ.Ο.Υ Αμαρουσίου, το οποίο προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις κατ΄ άρθρο 237 παρ. 1εδ. α΄ του ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 του ν. 4842/2021 (ΦΕΚ Α΄190/13-10-2021) δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του

) που προκατέβαλλε κατ` άρθρ. 61 § 4 ν. 4194/2013 τις προβλεπόμενες από τις διατάξεις των §§ 1 και 2 του ίδιου ως άνω άρθρου εισφορές (αριθ. γραμ. προκατ. εισφ. Δ.Σ. Βόλου Β40278/7-1-2025) και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο δια πληρεξουσίου δικηγόρου.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: κατοίκου Πρέβεζας, οδός με ΑΦΜ που διατηρει στην Πρέβεζα στην ως άνω διεύθυνση ατομική επιχείρηση (καφετέρια) με την επωνυμία με αριθμό ΓΕΜΗ , ο οποίος προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις κατ΄ άρθρο 237 παρ. 1εδ. α΄ του ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 του ν. 4842/2021 (ΦΕΚ Α΄190/13-10-2021) δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του, (ΑΜ) που προκατέβαλλε κατ` άρθρ. 61 § 4 ν. 4194/2013 τις προβλεπόμενες από τις διατάξεις των §§ 1 και 2 του

ίδιου ως άνω άρθρου εισφορές (αριθ. γραμ. προκατ. εισφ. Δ.Σ. Πρέβεζας Π32197/10-1-2025) και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο δια πληρεξουσίου δικηγόρου.

Ο ενάγων με την από 20-6-2024 αγωγή του, που κατατέθηκε στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Πρέβεζας με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 75/13-9-2024 και προσδιορίστηκε δικάσιμος για τη συζήτησή της η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας ημερομηνία, ενόψει και του άρθρου 14 ΚΠολΔ, όπως αυτό διαμορφώθηκε με το άρθρο 3 Ν. 5134/2024(ΦΕΚ Α΄146/11-9-2024), του άρθρου 120 του ίδιου νόμου, καθώς και των άρθρων 4 § 1 εδ. α΄, 6, 14 §§ 4 και 8 και 76 § 2 περ. α΄ Ν. 5108/2024 (ΦΕΚ Α΄ 65/2-5-2024), σε συνδυασμό με τη με αριθμό 113/11-2-2025 πράξη του Διευθύνοντος το Πρωτοδικείο Πρέβεζας, ζήτησε όσα αναφέρονται σε αυτή.

Κατά την άνω δικάσιμο έλαβε χώρα τυπική συζήτηση κατά το εδ. ζ΄της παρ. 4 του άρθρου 237 ΚΠολΔ (όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 του ν. 4842/2021 ΦΕΚ Α 190/2021) και οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται παραπάνω.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993 " οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ` αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα) ". Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό – τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 και 3 του ίδιου νόμου, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν

από αυτό. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται, είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Εξάλλου, κατά την διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 και 3 του ίδιου νόμου, τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των πνευματικών δημιουργών και όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με βάση τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στην διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για την δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, από το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενών δικαιωμάτων (Θ. Μαρίνου ''Πνευματική ιδιοκτησία'' εκδ. β, σελ.275 και 276). Περαιτέρω, από την ως άνω διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτήν φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) πνευματικής ιδιοκτησίας που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από την διάταξη αυτή, μαχητό τεκμήριο,

λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων πνευματικών δημιουργών (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης, ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπού ή αλλοδαπούς (ΕφΘεσ 929/2010 Αρμ. 2011/752, ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 4172/2008, ΔΕΕ 2009/190, ΕφΠατρ 1082/2008 αδημ. ΕΦΑθ 6354/2004, ΔΕΕ 2005/425).

Περαιτέρω, με το Ν.4481/2017 (ΦΕΚ Α` 100/20-07-2017), ο οποίος συμπληρώνει το βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα Ν.2121/1993, ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουάριου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20-03-2014) και η ισχύς του οποίου, σύμφωνα με το άρθρο 81 αυτού, αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στις επιμέρους διατάξεις του, ορίστηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: Άρθρο 2 «1. Τα άρθρα 1 έως 54 εφαρμόζονται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια, καθώς και, όπου ρητά ορίζεται στον νόμο, στους οργανισμούς συλλογικής προστασίας, που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια», άρθρο 3 «α. Ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη

διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, β. Ως «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. ιβ. Ως «σύμβαση εκπροσώπησης» νοείται κάθε συμφωνία μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δυνάμει της οποίας ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αναθέτει σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης τη διαχείριση των δικαιωμάτων των δικαιούχων που εκπροσωπεί, συμπεριλαμβανομένης της συμφωνίας που έχει συναφθεί βάσει των άρθρων 38 και 39..... Επιπλέον, το άρθρο 6 του ως άνω νόμου καθορίζει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν ενδεικτικά τις παρακάτω αρμοδιότητες, καθώς και κάθε άλλη αρμοδιότητα που συνάδει με τη φύση και το σκοπό ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης της περίπτωσης α` του άρθρου 3, εφόσον όμως περιλαμβάνονται στην άδεια λειτουργίας του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού και προβλέπονται στο καταστατικό τους: α) διαχειρίζονται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες που απορρέουν από αυτό, κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας για τις επικράτειες της επιλογής των δικαιούχων, β) καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων καθώς και για την οφειλόμενη, ποσοστιαία ή και εύλογη, αμοιβή, γ) εξασφαλίζουν στους δικαιούχους ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 32 του Ν.2121/1993, δ) εισπράττουν τις αμοιβές που προβλέπονται στον παρόντα νόμο και στο Ν.2121/1993 και διανέμουν τα εισπραττόμενα ποσά μεταξύ των δικαιούχων, ια) προβαίνουν σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 7 σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και, ιδίως, υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, εγείρουν αγωγές, ασκούν ένδικα μέσα,

υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και ζητούν την κατάσχεση παράνομων αντιτύπων ή τη δικαστική μεσεγγύηση των εμπορευμάτων σύμφωνα με το άρθρο 64 του Ν.2121/1993, ιβ) λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για την εφαρμογή των αμοιβολογίων, τον υπολογισμό της αμοιβής και την είσπραξη και τη διανομή των εισπραττόμενων εσόδων από τα δικαιώματα, χρησιμοποιώντας τα σχετικά αναγνωρισμένα βιομηχανικά πρότυπα». Επίσης, στο άρθρο 7 ορίζονται τα ακόλουθα τεκμήρια: « 1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων, για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του Ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του Ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί

η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. 3. Τα τεκμήρια εφαρμόζονται κατά τέτοιον τρόπο από τους οργανισμούς, ώστε να μη θίγονται τα δικαιώματα των δικαιούχων, όπως αυτά προβλέπονται στον νόμο, και ιδίως η δυνατότητά τους να διαθέτουν ή όχι σε διαφορετικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ολόκληρη ή εν μέρει τη διαχείριση ορισμένων εξουσιών ή ορισμένων έργων τους ή αντικειμένων προστασίας τους». Επιπλέον, το άρθρο 12 του ως άνω νόμου ορίζει: «1. Οι δικαιούχοι έχουν το δικαίωμα να αναθέτουν σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης της επιλογής τους να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα ή τις εξουσίες (δικαιώματα) που απορρέουν από αυτό ή κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας της επιλογής τους, για τις επικράτειες της επιλογής τους, ανεξάρτητα από το κράτος -μέλος ιθαγένειας, κατοικίας ή εγκατάστασης είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, είτε του δικαιούχου (σύμβαση ανάθεσης). Η ανάθεση μπορεί να γίνεται με μεταβίβαση του δικαιώματος, ή των σχετικών εξουσιών προς τον σκοπό της διαχείρισης, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας, είτε με οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Η ανάθεση γίνεται κάθε φορά εγγράφως και για ορισμένο χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία (3) έτη. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά σε όλα τα έργα, στα οποία συμπεριλαμβάνονται και τα μελλοντικά έργα, για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία (3) έτη. Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης υποχρεούται να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες ή κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας, εφόσον η διαχείρισή τους εμπίπτει στο πεδίο δραστηριοτήτων του, εκτός εάν έχει αντικειμενικά αιτιολογημένους λόγους να αρνηθεί την ανάληψη της διαχείρισης. Στο δε άρθρο 23 προβλέπεται: «2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον Ο.Π.Ι., αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και

εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 3. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή, την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του παρόντος νόμου και του Ν. 2121/1993. Οι συμφωνίες αυτές, όπως και κάθε τροποποίηση αυτών, κοινοποιούνται αμέσως στον Ο.Π.Ι. και αναρτώνται στις ιστοσελίδες των μερών και του Ο.Π.Ι. (ΜΠρΑθ 777/2018, ΜΠρΚαστορ 48/2018 Α` δημοσίευση στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2 του Ν.2121/1993 ορίζεται ότι "σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον (παρ. 1), ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Γενικά ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημιώσεως, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Ειδικότερα, το άρθρο 65 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική διάταξη καταλείπει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις του ν. 2121/1993 (ΑΠ 509/2015). Προς διευκόλυνση της αποδείξεως της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημιώσεως καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδαφ. β` ν.2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημιώσεως που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως που διενήργησε χωρίς

άδεια ο υπόχρεος (ΑΠ 438/2018, ΑΠ 649/2013). Περαιτέρω δε στο ίδιο ως άνω άρθρο ορίζεται ότι αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υπόχρεο, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει είτε την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου ή του αντικειμένου του συγγενικού δικαιώματος χωρίς άδεια του δημιουργού ή του δικαιούχου είτε την καταβολή του κέρδους που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή (παρ.3).Οι προβλεπόμενες από το ως άνω άρθρο του ν. 2121/1993 κυρώσεις, έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα τύχουν εφαρμογής (Δ.Σκούρτης, Κυρώσεις για την προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος ,ΕΛΔ 53,981 επ και ειδικότερα σελ. 982,ΕφΑθ1567/2014 Νομος, ΕφΑθ 8263/2007 ΔΕΕ 2008,1115,ΕφΑθ 1388/2000 ΕΛΔ 41,1408). Ειδικότερα η πρώτη παράγραφος του άρθρου 65 ενσωματώνει τις αξιώσεις του άρθρου 60 του ΑΚ και 70 του ΚΠολΔ, το οποίο (άρθρο 60 ΑΚ) ισχύει πλέον μόνο συμπληρωματικά όσον αφορά τις προϋποθέσεις εφαρμογής της παρ. 1,εδ. α΄της παρ.2 ενσωματώνει την αξίωση του άρθρου 914ΑΚ, καθώς και τις αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδαφ. γ, 59, 60 εδαφ. β` και 932 του ίδιου Κώδικα, το πραγματικό δε του κανόνα δικαίου που περιέχει η εν λόγω διάταξη, σε ό,τι αφορά την αποζημίωση και προϋποθέτει (περιλαμβάνει) υπαιτιότητα, παράνομη συμπεριφορά και ζημία (θετική και αποθετική) ΑΠ 509/2015, 1030/2010, 872/2009) και η παρ.3 α΄ αυτού καθιερώνει στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας την αξίωση απόδοσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθρο 904 ΑΚ), δηλαδή την αποκατάσταση της ζημίας χωρίς υπαιτιότητα του υπόχρεου ή και παρά την επελθούσα παραγραφή της αξίωσης αποζημίωσης (Δ.Σκούρτης, ο.π σελ. 988-989). Η κατά τα άνω αξίωση της απόδοσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού επιτρέπεται να σωρευτεί επικουρικά με την κατά την παρ. 2 αξίωση αποζημίωσης δηλαδή για την περίπτωση απόρριψης της κύριας βάση της αγωγής. Από την έναρξη της διατυπώσεως της τρίτης παραγράφου του άρθρου 65 του ν. 2121/1993 συνάγεται ότι, οι σε αυτήν αναφερόμενες εναλλακτικές δυνατότητες του δημιουργού ή του δικαιούχου συγγενικού δικαιώματος ήτοι η αναζήτηση του αδικαιολόγητου πλουτισμού και του

αποκομισθέντος κέρδους του υπόχρεου δεν τελούν σε σχέση επικουρικότητας με την αξίωση αποζημίωσης της δεύτερης παραγράφου του ιδίου .Πρόκειται για διαζευκτική ή εκλεκτική συρροή δικαιωμάτων επί της οποίας εφαρμόζονται αναλογικά οι διατάξεις των άρθρων 306 και 307 του ΑΚ (ΑΠ 804/2008 ΤΝΠ Νομος, ΕφΑθ 3694/2009 ΕΛΔ 50,1510). Έτσι ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος δύναται να επιλέξει μόνο μία εκ των τριών διαζευκτικώς συρρευουσών αξιώσεων (αποζημίωσης-πλουτισμού-κέρδους). Μετά την επιλογή του, δεν δικαιούται να ασκήσει ταυτόχρονα ή διαδοχικά άλλη αξίωση. Ωστόσο επιτρέπεται η σώρευση αξίωσης αποζημίωσης και αξίωσης αποδόσεως αδικαιολόγητου πλουτισμού. Επίσης, από τις διατάξεις των άρθρων του ΑΚ 904 παρ. 1 εδ. α, που ορίζει ότι όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια και 938, που ορίζει, ότι όποιος οφείλει αποζημίωση από αδικοπραξία έχει την υποχρέωση, κατά τις διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού, να αποδώσει ό,τι περιήλθε σ` αυτόν, ακόμη και αν η απαίτηση από την αδικοπραξία έχει παραγραφεί, προκύπτει, ότι αν από την τέλεση αδικοπραξίας δεν επήλθε μόνο ζημία σε άλλον, αλλά συγχρόνως και ωφέλεια αδικοπραγήσαντος από την περιουσία ή με ζημία του αδικηθέντος, τότε, παρά την παραγραφή της αξίωσης από αδικοπραξία, υφίσταται αξίωση από αδικαιολόγητο πλουτισμό, η οποία υπόκειται εφεξής στη ρύθμιση των άρθρων 904 επ.ΑΚ και ειδικότερα, αν μεν η αδικοπραξία έγινε με αμέλεια από τη διάταξη του άρθρο 909ΑΚ, κατά την οποία υποχρεούται σε απόδοση της ωφελείας, εφόσον είναι πλουσιότερος κατά το χρόνο επιδόσεως της αγωγής, διότι απόδοση ανύπαρκτου πλουτισμού δεν νοείται, ούτε στο σκοπό του νομοθέτη ανταποκρίνεται, αν δε έγινε με πρόθεση, από τη διάταξη του άρθρου 911 αρ. 2ΑΚ, με ανάλογη εφαρμογή αυτής, η οποία, όπως προκύπτει από τη διατύπωση του άρθρου 904 παρ. 1 εδαφ. βΑΚ, που εφαρμόζεται στην περίπτωση αποδόσεως ωφέλειας, που αποκτήθηκε από παράνομη ή ανήθικη αιτία, η οποία θεμελιώνεται σε δικαιοπραξία, διότι η ωφέλεια από αδικοπραξία με πρόθεση, αποτελεί πλουτισμό από παράνομη αιτία και ο νόμος αποσκοπεί να αποδοθεί η κτηθείσα από την αιτία αυτή ωφέλεια. Από τα ανωτέρω συνάγεται, ότι για να τύχουν εφαρμογής οι προπαρατεθείσες διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού και να αποτελέσουν βάση αγωγής, πρέπει να συντρέχουν οι όροι της αδικοπραξίας, να έχει παραγραφεί η εξ αυτής αγωγή (άρθρο

937 ΑΚ) και να συντρέχουν και οι προϋποθέσεις, ως άνω, εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού (ΟΛΑΠ 8/2018). Επίσης από την ίδια άνω διάταξη του άρθρου 904 ΑΚ προκύπτει ότι η αξίωση του αδικαιολόγητου πλουτισμού ,από άποψη ουσιαστικού δικαίου είναι επιβοηθητική, ασκούμενη όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τη θεμελίωση αξιώσεως από σύμβαση ή αδικοπραξία, αφού σε αντίθετη περίπτωση δεν δύναται να γίνει λόγος για έλλειψη νόμιμης αιτίας (ΑΠ 28/2010,απ 16/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς αν η αγωγή στηρίζεται ως προς τη σωρευμένη ακόμα και επικουρικά βάση, από αδικαιολόγητο πλουτισμό, στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται και η αγωγή από σύμβαση ή αδικοπραξία, είναι νομικά αβάσιμη ως την αγωγική βάση από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό γιατί, αφού κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή, υπάρχει σύμβαση ή αδικοπραξία ο ενάγων μπορεί να ασκήσει τις αξιώσεις του από αυτές, όχι όμως να προσφύγει έστω και επικουρικά στη βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού.

Επιπρόσθετα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 63 και 65 του ως άνω νόμου συνάγεται ότι ,η υπαίτια προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού πάνω στο έργο ή των συγγενικών δικαιωμάτων του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης θεμελιώνει υποχρέωση σε αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει, ότι σκοπός της διάταξης είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημιώσεως για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση τον σκοπό αυτόν αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια στοιχεία είναι κυρίως: το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής

βλάβης. Ο καθορισμός του ποσού της επιδικαζόμενης ευλόγου χρηματικής ικανοποιήσεως προσδιορίζεται με βάση τα εκ του νόμου προσδιοριστικά στοιχεία (συνθήκες αδικοπραξίας, έκταση βλάβης, συνέπειες αυτής οικονομική κατάσταση των μερών κλπ) μεταξύ των οποίων βεβαίως είναι και η τυχόν συνυπαιτιότητα του παθόντος (ΑΠ 1438/2002 ΝοΒ 51.1036), η οποία προς τούτο (καθορισμό της χρηματικής ικανοποιήσεως) λαμβάνεται αυτεπαγγέλτως υπόψη (ΕφΝαυπλ. 338/2007 και εκεί παραπομπή σε ΟλΑΠ 1115/1986 ΝοΒ 35.769, ΑΠ 350/1999 Δνη 40.1515, ΑΠ 103/1989 Δ 21.396). Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν τον δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά) κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης αποφασίζεται με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία, που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος [άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος] με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση, (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στην δεύτερη, (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας τους, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε να τηρεί δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι

έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαίως στο "ανάλογο", άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μια ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του (ΑΠΟΛ. 6/2009, ΑΠΟΛ. 10/2017, 9/2015, ΑΠ 90/2017, 622/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, οι αγωγές αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, που θεμελιώνονται στις διατάξεις των ανωτέρω άρθρων, υπάγονται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα, που καθορίζεται βάσει της αξίας του αντικειμένου της διαφοράς και της φύσης αυτής (ΕφΠειρ 459/2016, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, και εκεί παραπομπή σε Βασιλείου Βαθρακοκοίλη, Ερμηνεία - Νομολογία Αστικού Κώδικα, Τόμος Α', Αθήνα 2001, υπό το άρθρο 57, αριθμοί 43, 48, σελίδες 282 - 283). Τέλος το νομικό πρόσωπο ως φορέας εννόμων αγαθών, μπορεί να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αν με την αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική του πίστη, η επαγγελματική του υπόληψη και γενικά το εμπορικό του μέλλον, αποδεικνύοντας ότι υπέστη τέτοια, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα σε ενδιάθετο αίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής χωρίς αποδείξεις, αλλά σε μία συγκεκριμένη βλάβη που έχει υλική υπόσταση (ΕφΘρ 586/2009, ΜΕφΘεσ 78/2018).

Με την υπό κρίση αγωγή, κατ ορθή εκτίμηση του δικογράφου, ο ενάγων αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός, εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, βάσει της υπ' αρ. 2170/2003 απόφασης - άδειας του Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚ Β 323/18-3-2003), που έχει ως σκοπό σύμφωνα με το καταστατικό του, την διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος και των εξουσιών που απορρέουν από αυτό, των πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) κάθε κατηγορίας. Ότι, επιπλέον ο ενάγων έχει καταστεί μέλος της Παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και εκπροσωπεί, πέραν των ημεδαπών και αλλοδαπούς δικαιούχους. Ότι για την

υλοποίηση του σκοπού αυτού έχει συνάψει, αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τους αναφερόμενους στην αγωγή ομόλογους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, δυνάμει των οποίων το σύνολο σχεδόν των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στον ενάγοντα το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα εκμετάλλευσης, επί του συνόλου των έργων των μελών τους, όπως αναφέρονται στο αγωγικό δικόγραφο. Με βάση, τις ανωτέρω συμβάσεις ο ενάγων, νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της αμοιβής, που δικαιούνται οι Έλληνες πνευματικοί δημιουργοί και οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι για τη χρήση του ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Ότι μορφή της ως άνω εκμετάλλευσης, αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των κάθε φύσης έργων, είτε γίνεται ζωντανά, είτε με μηχανικά μέσα, και ότι το δικαίωμα της παροχής άδειας για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής του ενάγοντος. Ότι ο ενάγων συνέταξε το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησε στο κοινό με δημοσίευση αυτού, στην επίσημη ιστοσελίδα του και με κοινοποίηση στον «Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας». Ότι ο εναγόμενος διατηρεί και εκμεταλλεύεται, επιχείρηση καφετέριας στην

επιφάνειας 100 τ.μ. περίπου, με το διακριτικό τίτλο

στην οποία εκτελούνται δημόσια μουσικές συνθέσεις του προστατευόμενου από τον ενάγοντα μουσικού ρεπερτορίου. Ότι για αδειοδότηση χρήσης πνευματικών δικαιωμάτων από επιχειρήσεις όπως αυτή του εναγόμενου, τα πνευματικά δικαιώματα υπολογίζονται σε εφάπαξ μηνιαίο ποσό. Ότι στα πλαίσια λειτουργίας της επιχείρησης του, ο εναγόμενος από 01-02-2022 τουλάχιστον, παράνομα και χωρίς την εκ του νόμου απαιτούμενη άδεια δημόσιας εκτέλεσης μουσικών έργων έκανε χρήση του προστατευόμενου μουσικού ρεπερτορίου του ενάγοντος και δη, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2022 και 2023, εκτέλεσε δια των προστηθέντων του προσώπων δημόσια τα ενδεικτικά (κατά τίτλο και όνομα δημιουργού), αναφερόμενα στην αγωγή μουσικά έργα, αφού δεν κατέβαλε τη συνήθως καταβαλλόμενη για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης αμοιβή, προσβάλλοντας παράνομα και υπαίτια τα επί των έργων αυτών περιουσιακά

δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών, τα οποία οι τελευταίοι έχουν εκχωρήσει σε αυτόν (ενάγοντα), παρά το γεγονός ότι οχλήθηκε εγγράφως προς τούτο. Ότι ο εναγόμενος ουδέποτε κατέβαλε οποιοδήποτε αντάλλαγμα για τη χρήση του ρεπερτορίου του ενάγοντος Οργανισμού μέχρι και σήμερα. Ότι ο εναγόμενος, δυνάμει του νομίμως καταρτισθέντος αμοιβολογίου όφειλε να καταβάλλει στον ενάγοντα για την επιχείρηση του, για τα έτη 2022 και 2023 για τους μήνες λειτουργίας της, την νόμιμη αμοιβή, η οποία σύμφωνα με τους αναλυτικά αναφερόμενους στην αγωγή μαθηματικούς υπολογισμούς ανέρχεται συνολικά στο ποσό των 1.083,76€ και ειδικότερα: α) για το έτος 2022 ι) από 1-2-2022 έως 31-05-2022 και από 1-10-2022 έως 31-12-2022 το ποσό των (46ευρώ/μήνα Χ 7 μήνες = 322 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 77,28 =) 399,28 ευρώ, , και από 1-6-2022 έως 30-9-2022 το ποσό των (22 ευρώ/μήνα Χ 4 μήνες = 88 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 21,12 =) 109,12 ευρώ και συνολικά το ποσό των (399,28 + 109,12 =) 508,40€ , β) για το έτος 2023 ι) από 1-1-2023 έως 31-05-2023 και από 1-10-2023 έως 31-12-2023 το ποσό των (47 ευρώ/μήνα Χ 8 μήνες = 376 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 90,24 =) 466,24 ευρώ και από 1-6-2023 έως 30-9-2023 το ποσό των (22 ευρώ/μήνα Χ 4 μήνες = 88 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 21,12 =) 109,12 ευρώ και συνολικά το ποσό των (466,24 + 109,12 =) 575,36€. Ότι συνεπώς ο εναγόμενος για τους προαναφερόμενους λόγους, οφείλει να καταβάλλει ως αποζημίωση στον ενάγοντα, κατ' άρθρο 65 παρ. 2 ν. 2121/1993, το ποσό των 2.167,52€, που αντιστοιχεί στο διπλάσιο της αμοιβής (1.083,76€ Χ 2) που θα καταβαλλόταν για την εκμετάλλευση του μουσικού ρεπερτορίου, από τη λειτουργία της επιχείρησης, για το ανωτέρω χρονικό διάστημα που έκανε ο εναγόμενος χωρίς την άδεια του ενάγοντος. Ότι, επιπρόσθετα, η ως άνω συμπεριφορά του εναγομένου είναι παράνομη και υπαίτια, συνιστά δε και πράξη ποινικά κολάσιμη και για το λόγο αυτό θα πρέπει ο εναγόμενος να καταβάλλει στον ενάγοντα το ποσό των 3.000,00 € πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 720 ευρώ (με την έκδοση του σχετικού τιμολογίου) ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης για την προσβολή και τη μείωση της φήμης, πίστεως και υπολήψεως, που υπέστη. Με αυτό το ιστορικό και για τις παραπάνω αιτίες, ο ενάγων ζητά να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλλει το συνολικό ποσό των 5.887,52 € (2.167,52 € ως περιουσιακή αποζημίωση + 3.720 €

ως χρηματική ικανοποίηση ηθικής βλάβης) με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της ένδικης αγωγής και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως (πλην του αιτούμενου ποσού ΦΠΑ επί εκάστου κονδυλίου αυτής, νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας εκδόσεως του φορολογικού στοιχείου -τιμολογίου- για την είσπραξη των επιδικασθησομένων ποσών έως ολοσχερούς εξοφλήσεως) άλλως και επικουρικώς σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 3 ν. 2121/2013 στο οποίο ενσωματώνονται οι διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, να του καταβάλει το συνολικό ποσό των 1.083,76€, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση, το οποίο (ποσό) αντιστοιχεί στο ύψος των καταβλητέων πνευματικών δικαιωμάτων που όφειλε να καταβάλλει δυνάμει του αμοιβολογίου του ενάγοντος, και κατά το οποίο ο εναγόμενος κατέστη αδικαιολογήτως πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας του και με ζημία του, ο πλουτισμός δε αυτός σώζεται. Επιπλέον, ο ενάγων ζητεί να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης, που ανέρχεται σε 600,00 €, όπως ειδικότερα αναλύεται στην αγωγή του.

Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση, ενώπιον του έχοντος δικαιοδοσία προς εκδίκαση αυτής παρόντος Δικαστηρίου κατά το άρθρο 1 περ. 1 ΚΠολΔ, ως καθ' ύλην (άρθρα 7, 9, 10, 12 και 14 § 1 περ. α΄ ΚΠολΔ, όπως αυτό ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 3 Ν. 5134/2024, τα άρθρα 3 και 120 Ν. 5134/2024, τα άρθρα 4 § 1 εδ. α΄, 6, 14 §§ 4 και 8 και 76 § 2 περ. α΄ Ν. 5108/2024, σε συνδυασμό με τη με αριθμό 113/2025 πράξη του Διευθύνοντος το Πρωτοδικείο Πρέβεζας) και κατά τόπον (άρθρο 22ΚΠολΔ) αρμόδιου, κατά την τακτική διαδικασία, ενόψει και της από 10-6-2024 έγγραφης ενημέρωσης του ενάγοντος για τη δυνατότητα επίλυσης της ένδικης διαφοράς με διαμεσολάβηση σύμφωνα με το άρθρο 3 § 2 Ν. 4640/2019 (ΦΕΚ Α΄190/30-11-2019), απορριπτομένου ως μη νόμιμου του ισχυρισμού του εναγομένου περί απαραδέκτου της συζήτησης λόγω μη προσκόμισης εκ μέρους του ενάγοντος πρακτικού περάτωσης υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας διότι κατά το άρθρο 6 παρ. 1β Ν. 4640/2019 υπάγονται στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία διαμεσολάβησης, εφόσον τα μέρη έχουν εξουσία διάθεσης του αντικειμένου της μεταξύ τους διαφοράς, οι διαφορές που εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία και υπάγονται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου, αν η

αξία του αντικειμένου της διαφοράς υπερβαίνει το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ και Πολυμελούς Πρωτοδικείου, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, περίπτωση που εν προκειμένω δεν συντρέχει. Ειδικότερα: α) έχει επιδοθεί στον εναγόμενο νομότυπα και εμπρόθεσμα κατά τα άρθρα 126 § 1α, 127 § 1, 128 παρ. 1, 2, 3 και 215 § 2 ΚΠολΔ (βλ. τη με αριθμό 6791Γ'/16-9-2024 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Ιωαννίνων με έδρα το Πρωτοδικείο Πρέβεζας, Γεωργίου Ευθυμίου), β) έχουν κατατεθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα οι προτάσεις και η αντίκρουση με προσθήκη στις προτάσεις του ενάγοντος σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 237 § 1 εδ. α` και § 2 εδ. α` του ΚΠολΔ όπως ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με το άρθρο 12 του Ν. 4842/2021, γ) έχουν προσκομιστεί από τους διαδίκους οι κατ' άρθρο 237 παρ.ι ΚΠολΔ (όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο ι άρθρο δεύτερο ν.4335/2015) έγγραφες εξουσιοδοτήσεις (με βεβαιωμένο το γνήσιο της υπογραφής τους) προς τους πληρεξούσιους δικηγόρους αυτών και δη ι) η από 7-1-2025 εξουσιοδότηση του Ιωάννη Γκιόκα του Δημητρίου, Διευθυντή Δημόσιας Εκτέλεσης του ενάγοντος (σύμφωνα με το από 14-10-2022 πρακτικό Διοικητικού Συμβουλίου του ενάγοντος), ιι) η από 10-1-2025 εξουσιοδότηση του εναγόμενου προς την ανωτέρω αναφερόμενη πληρεξούσια δικηγόρο τους, με τις οποίες (εξουσιοδοτήσεις) δηλώνεται η παροχή πληρεξουσιότητας προς αυτούς για τις διενεργηθείσες πράξεις της προδικασίας καθώς και την παράστασή τους στο ακροατήριο του Δικαστηρίου (άρθρα 96 παρ. ι, 104 και 237 παρ. ι ΚΠολΔ). Εν συνεχεία, η ένδικη αγωγή με το προεκτεθέν περιεχόμενο, είναι σύμφωνα με τη νομική σκέψη της παρούσας, ορισμένη, απορριπτομένων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών του εναγομένου, αφού διαλαμβάνονται όλα τα, κατά το άρθρο 216 παρ.1 ΚΠολΔ, αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία. Ειδικότερα, για τη δικονομική πληρότητά της αγωγής, δεν ήταν αναγκαία η αναφορά, πέραν των περιστατικών, για την ενεργητική νομιμοποίηση του ενάγοντος, των συγκεκριμένων συμβάσεων διαχείρισης και προστασίας που σύναψε με τους αναφερόμενους στην αγωγή πνευματικούς δημιουργούς, βάσει των οποίων οι τελευταίοι του έχουν εκχωρήσει, έναντι αμοιβής, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους,

δηλαδή του αποκλειστικού και απόλυτου δικαιώματος της εκμετάλλευσης του έργου τους, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η εναγόμενη, καθόσον, όπως προελέχθηκε, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, όπως είναι ο ενάγων, τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ΄αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Συνεπώς για την ενεργητική νομιμοποίηση του ενάγοντος αρκεί η έγγραφη δήλωσή του (με την αγωγή) ότι του έχει εκχωρηθεί από τους δειγματοληπτικώς αναφερόμενους δημιουργούς και για τα δειγματοληπτικώς αναφερόμενα έργα η διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, χωρίς μάλιστα να απαιτείται η διευκρίνιση αν τούτο έγινε με μεταβίβασή του περιουσιακού δικαιώματος ή με παροχή της οικείας πληρεξουσιότητας (βλ.Γ.Κουμάντο,ο.π σελ. 343-344).Τα ίδια ισχύουν κατ΄ ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 55 παρ.2,3 του ν. 2121/1993 και για τους αλλοδαπούς οργανισμούς, με τους οποίους ο ημεδαπός (οργανισμός) συνάπτει συμβάσεις αμοιβαιότητας, κατ΄άρθρο 72 παρ. 3 ν. 2121/1993, όπου και στην περίπτωση αυτή αρκεί η έγγραφη (με το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης) δήλωση να αναφέρεται στους δειγματοληπτικώς εκτιθέμενους αλλοδαπούς δημιουργούς και τα έργα τους και στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας. Από την έγγραφη, κατ' άρθρο 55 § 2 εδ. α` ν. 2121/1993 (βλ. για την έγγραφη δήλωση επί αλλοδαπού ρεπερτορίου ΕφΑθ 350/2012 ΔίΜΕΕ 2012.363), αυτή δήλωση περί της ενεργητικής νομιμοποίησης του ενάγοντος προς άσκηση της ένδικης αγωγής παρέπεται ότι οι σχετικές συμβάσεις είναι σε ισχύ και συνεπώς, δεν ήταν αναγκαία, για το ορισμένο της ένδικης αγωγής, η αναφορά ότι έλαβε χώρα ανανέωση της προστασίας με διαδοχικές σχετικές συμβάσεις ή παροχή πληρεξουσιότητας. Περαιτέρω, η κρινόμενη αγωγή είναι νόμιμη ερειδόμενη ως προς την κύρια βάση της στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3 § 1 περ. η΄, 6, 12, 32 § 1 εδ. γ΄, 54, 55 §§ 1, 2, 56 § 3 εδ. ε`, 63Β, 65 §2, 72 § 3 ν.2121/1993, 287, 297, 299, 340, 346, 914, 932, 938 ΑΚ και των άρθρων 907 και 908 παρ. 1 εδ. γ΄, 176 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ. Όσον αφορά την επικουρική της βάση, την επιχειρούμενη να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 65 παρ. 3, 5 ν. 2121/1993

σε συνδυασμό με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού κατ' άρθρο 904 επ ΑΚ, η οποία σωρεύεται κατά δικονομική επικουρικότητα (219 ΚπολΔ) στο δικόγραφο υπό την ενδοδιαδικαστική αίρεση απόρριψης της κύριας βάσης, πρέπει να απορριφθεί, σύμφωνα με τη νομική σκέψη της παρούσας, ως νόμω αβάσιμη, καθόσον στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται και η κρινόμενη αγωγή από αδικοπραξία και δη δεν λείπουν οι προϋποθέσεις άσκησης αγωγής από αδικοπραξία και ούτε ο ενάγων αναφέρει πραγματικά περιστατικά πρόσθετα ή διάφορα από εκείνα που θεμελιώνεται η αγωγή ενώ δεν γίνεται ουδεμία επίκληση στην ακυρότητα της επίδικης σύμβασης (βλ. ΟλΑΠ 22/2003, ΟλΑΠ 23/2003, ΑΠ 493/2010, ΑΠ 2019/2007 και ΕφΑθ 1932/2011, Γεωργιάδης – Σταθόπουλος Ερμην. ΑΚ άρθρο 904). Κατόπιν τούτων, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να ερευνηθεί ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, αφού για το παραδεκτό της συζητήσεως της έχει καταβληθεί το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου, με τις υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το με κωδικό παραβόλου 74939994295506160076 e-Παράβολο και την πληρωμή αυτού στην ALPHA BANK).

Από την με αριθμ. πρωτ. ΔΣΘΕΣΣΑΛ_ΕΒ_0013181_2024/17-12-2024 ένορκη βεβαίωση, ενώπιον της Δικηγόρου Θεσσαλονίκης
του μάρτυρα απόδειξης , που ελήφθη στις 17-12-2024, την οποία μετ' επικλήσεως προσκομίζει ο ενάγων ληφθείσα νόμιμα μετά από προηγούμενη κλήτευση του εναγομένου κατά το άρθρο 422 ΚΠολΔ (βλ. την προειρημένη με αριθμό 6791Γ'/16-9-2024 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Ιωαννίνων με έδρα το Πρωτοδικείο Πρέβεζας, Γεωργίου Ευθυμίου), της οποίας (ένορκης βεβαίωσης) το περιεχόμενο εκτιμάται σε συνδυασμό με τα άλλα αποδεικτικά μέσα, ανάλογα με το βαθμό αξιοπιστίας και το λόγο γνώσεως του βεβαιώσαντος καθώς και από το σύνολο των εγγράφων που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, μεταξύ των οποίων και ο ενιαίος σειριακός δίαυλος (Universal Serial Bus, γνωστότερος ως usb stick) που περιέχει οπτικό υλικό (καταγραφή από κάμερα τραγουδιστή εντός του χώρου της επιχείρησης του εναγομένου) (άρθρο 444 παρ. 1 αρ. 3, παρ 2 Κ.Πολ.Δ. Ε. Μπαλογιάννη - Π. Ρεντούλης, σε Χαρ. Απαλαγάκη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, τόμος Ι, 5η έκδοση, 2017, άρθρο 444, αρ. 10, σελ. 1134, όπου

και περαιτέρω παραπομπές), το οποίο (usb stick) και θα ληφθεί υπ` όψιν δεδομένου ότι προσκομίζεται μετ' επικλήσεως (Α.Π. 813/2010, NoB 2010/2480) [σημειώνεται ότι εφόσον δεν περιέχεται ακουστικό, αλλά μόνον οπτικό υλικό δεν απαιτείται για το παραδεκτό του να συνοδεύεται από έγγραφο κείμενο, το οποίο να περιέχει τις αποτυπωθείσες σε αυτό (usb stick) ομιλίες (δεν υπήρχαν τοιαύτες) και να βεβαιώνεται η ακρίβεια της μεταφοράς, κατ` άρθρο 443 Κ.Πολ.Δ. ΑΠ 1133/2013, Εφ.ΑΘ. 4845/2019, Εφ.ΑΘ. 3658/2019, Εφ.Θρ. 72/2014, πρβλ. Ολομ, Α.Π. 1/2001 ΕλλΔ/νη 42.374, ΑΚ 228/2012) - εξάλλου η γνησιότητα του ληφθέντος υλικού δεν αμφισβητείται - ΑΠ 78/2014, υπό την απαιτουμένη του νόμου έννοια, ότι δηλαδή δεν αποτελεί γνήσια αναπαράσταση της πραγματικότητάς (Α.Π. 378/1997 ΕλλΔνη 1997/788, Ε, Μπαλογιάννη - Π. Ρεντούλης, σε Χαρ. Απαλαγάκη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, τόμος Ι, 5η έκδοση, 2017, άρθρο 457, αρ. 10, σελ. 1170,1. Κοροτζής, Η έγγραφη απόδειξη, σελ. 75) για να χρησιμεύσουν αυτά (έγγραφα), είτε προς άμεση απόδειξη, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3 και 395 ΚΠολΔ), μερικά από τα οποία μνημονεύονται ειδικότερα στη συνέχεια, χωρίς ωστόσο να παραλείπεται κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς, από τις επικαλούμενες και προσκομιζόμενες από τον ενάγοντα φωτογραφίες, μεταξύ των οποίων οι φωτογραφίες της οθόνης της συσκευής κινητού τηλεφώνου του διενεργούντος τον έλεγχο υπαλλήλου του ενάγοντος, όπου εμφανίζονται εξώφυλλα άλμπουμ ξένων καλλιτεχνών μέσω της εφαρμογής «shazam», οι οποίες θεωρούνται ιδιωτικά έγγραφα (ΑΠ 1626/2000, Δνη 2001/711, ΕφΠειραιά 214/2016, ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ) και των οποίων (φωτογραφιών) η γνησιότητα δεν αμφισβητείται (άρθρα 444 § 1 περ. γ, 448 § 2 και 457 § 4 ΚΠολΔ, όπως η πρώτη των διατάξεων αυτών αντικαταστάθηκε με το άρθρο 40 § 1 του Ν. 3994/2011), από τις ομολογίες των διαδίκων που προκύπτουν από τις έγγραφες προτάσεις τους (άρθρο 261 και 352 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 του ΚΠολΔ, ΑΠ 811/2008), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων, δυνάμει του από 12.12.2022 κωδικοποιημένου καταστατικού σύμφωνα με το από 30/9/2022 πρακτικό της Γενικής Συνέλευσης των μελών του, το οποίο καταχωρήθηκε στο ΓΕΜΗ με Κ.Α.Κ 3370159/12-12-2022, είναι αστικός Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και έχει

αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων συνθετών και στιχουργών. Έχει συσταθεί νόμιμα σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 1667/1986, των άρθρων 54-55 ν. 2121/1993 και του ν. 4919/2022 με βάση την υπ' αριθ. 5/2001 Απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε με απόφαση την υπ' αριθμ. 2170/2003 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Τεύχος Β'323/18.3.2003). Είναι δε, για τις αντίστοιχες κατηγορίες δικαιούχων, ο μοναδικός αρμόδιος είσπραξης και διανομής της αμοιβής του άρθρου 32 ν. 2121/1993, έχοντας συνάψει σχετικές συμβάσεις ανάθεσης με τα αναφερόμενα στην αγωγή μέλη του, τα έργα των οποίων διαχειρίζεται κατ' αποκλειστικότητα, καθώς και τις προσδιοριζόμενες στο δικόγραφο συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες εταιρείες του εξωτερικού, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή. Επιπρόσθετα, όπως προκύπτει από την εκτύπωση της ιστοσελίδας του ενάγοντος, ο τελευταίος αποτελεί μέλος της Παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και έχει συνάψει με την πλειονότητα των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, συμβάσεις αμοιβαιότητας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενες στο αγωγικό δικόγραφο, δυνάμει των οποίων νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της αμοιβής, που δικαιούνται οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι για τη χρήση του έργου τους στην Ελλάδα. Δυνάμει λοιπόν, των άνω συμβάσεων, το σύνολο των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί), που αναφέρονται αναλυτικά στο αγωγικό δικόγραφο, έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στον ενάγοντα το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους, υπάρχοντος και μέλλοντος να υπάρξει, μορφή της οποίας (εκμετάλλευσης) αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των πάσης φύσης μουσικών έργων τους, είτε αυτή γίνεται ζωντανά μέσω ορχήστρας είτε μέσω ηχητικών συστημάτων αναπαραγωγής και αναμετάδοσης ήχου σε κέντρα διασκέδασης, ντισκοτέκ, ταβέρνες, μπαρ, καφετερίες, εστιατόρια και γενικά σε χώρους όπου εκτελείται δημόσια μουσική. Το δικαίωμα παροχής έγγραφης αδείας για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης (κατ' άρθρο 14 ν. 2121/1993)

παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής, το ύψος της οποίας περιέχεται στο δημοσιευόμενο και αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο (άρθ. 32 ν. 2121/1993), στον ενάγοντα, ο οποίος συνεπώς νομιμοποιείται στην άσκηση αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 55 παρ. 2 και 3 ν.2121/1993. Στο εν λόγω αμοιβολόγιο, το οποίο ο ενάγων γνωστοποίησε στο κοινό με δημοσίευση στην επίσημη ιστοσελίδα του και με κοινοποίηση στον Ο.Π.Ι., προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι: α) για επιχειρήσεις αναψυχής και επιχειρήσεις προσφοράς κατά κύριο λόγο οινοπνευματοδών ποτών, που η χρήση της μουσικής κρίνεται απαραίτητη, μόνο με απλά μηχανικά μέσα χωρίς φυσικό πρόσωπο (disc jockey), τετραγωνικών μέτρων από 0 έως 100 τ.μ., η αμοιβή, καταβληθείσα μηνιαίως, ανέρχεται στο ποσό των 46 € πλέον Φ.Π.Α. 24% για το έτος 2022 και στο ποσό των 47€ πλέον Φ.Π.Α. 24% για το έτος 2023 (κατηγορία Α.03 γενικού αμοιβολογίου) και β) για επιχειρήσεις και χώρους αναψυχής που χρησιμοποιούν τη μουσική βοηθητικά, με τη χρήση απλών μηχανικών μέσων χωρίς φυσικό πρόσωπο (disc jockey), συμπεριλαμβανομένων ραδιόφωνο, τηλεόραση, ίντερνετ κτλ με σκοπό τη δημιουργία απλής αλλά χρήσιμης και ωφέλιμης για το χώρο ατμόσφαιρας σε συνδυασμό με τις υπηρεσίες που προσφέρουν στο κοινό – πελάτες, τετραγωνικών μέτρων από 0 έως 100 τ.μ., η αμοιβή, καταβληθείσα μηνιαίως, ανέρχεται στο ποσό των 22 € πλέον Φ.Π.Α. 24% (κατηγορία Β.1 γενικού αμοιβολογίου). Ο εναγόμενος έχει τη διαχείριση και εκμετάλλευση καταστήματος υγειονομικού ενδιαφέροντος και δη καφετέριας με το διακριτικό τίτλο «BIZZARE» στην εμβαδού 52 τμ, απορριπτομένου ως ουσία αβάσιμου του ισχυρισμού του ενάγοντος ότι η ωφέλιμη επιφάνεια πελατών του ως άνω καταστήματος ανέρχεται σε 100 τ.μ (βλ. την προσκομιζόμενη μετ' επίκλησης από τον εναγόμενο από 23/12/2003 άδεια ίδρυσης και λειτουργίας καταστήματος υγειονομικού ενδιαφέροντος εκδοθείσα από το Δήμο). Από τις προσκομιζόμενες μετ' επίκλησης από τον ενάγοντα φωτογραφίες του χώρου της επιχείρησης του εναγομένου εμφαίνεται ότι, εντός του καταστήματος αυτού υπάρχει μόνιμη ηχητική εγκατάσταση και κονσόλα με ηλεκτρονικό υπολογιστή από τα οποία αναμεταδίδεται, καθημερινά καθ' όλο το έτος και καθ' όλη σχεδόν τη διάρκεια της ημέρας μουσική, ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, ενώ από τα ανηρτημένα σε ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης του

εναγομένου, σχόλια πελατών κάτωθεν δημοσιευμένων φωτογραφιών, που προσκόμισε νόμιμα και επικαλέστηκε ο ενάγων (βλ. σχετ. 18) γίνεται αναφορά στη μουσική υπόκρουση και στη δημιουργούμενη από αυτή θετική ατμόσφαιρα στην ως άνω επιχείρηση, απορριπτομένου ως ουσιαστικά αβάσιμου του ισχυρισμού του εναγομένου ότι η χρήση της μουσικής στην επιχείρησή του είναι απλά βοηθητική για όλους τους μήνες λειτουργίας εντός του έτους και αποδεικνυόμενου συνεπώς ότι η χρήση της μουσικής για τους μήνες Ιανουάριο έως Μάϊο και από Οκτώβριο έως Δεκέμβριο εκάστου των επίδικων ετών, είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησης του εναγομένου αποτελούσα σημαντικό παράγοντα προσέλκυσης και ψυχαγωγίας της πελατείας του εναγομένου, με άμεση συνέπεια την αύξηση των εσόδων του και του προσδοκώμενου κέρδους. Εξάλλου, ουδόλως αποδείχθηκε ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι, από την άνοιξη μέχρι το Σεπτέμβριο έκαστου των επίδικων ετών, ο Δήμος Πρέβεζας του εκμισθώνει χώρο απέναντι από την επιχείρηση του, στον οποίο κάθονται οι πελάτες χωρίς υφιστάμενα ηχεία άρα και χωρίς να αναπαράγεται κανενός είδους μουσική. Ο εναγόμενος, όπως άλλωστε διαπιστώθηκε και από υπαλλήλους του ενάγοντα, περιλαμβανομένου και του μάρτυρα απόδειξης, και δεν αμφισβητείται ούτε και από τον ίδιο, λειτουργούσε καθημερινά από τις πρωινές ώρες μέχρι το βράδυ καθ'όλη τη διάρκεια των επιδίκων ετών 2022 και 2023. Περαιτέρω, με βάση τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα, και ως συνακόλουθη, και κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας παραδοχή, αποδεικνύεται η για τους προαναφερόμενους λόγους δημόσια εκτέλεση ηχογραφημένης μουσικής υψηλής δημοφιλίας, από μόνιμη ηχητική εγκατάσταση με γνωστό, ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, που συνήθως ακούγεται και από ραδιοφωνικούς σταθμούς πανελλήνιας εμβέλειας. Ο ενάγων, στο πλαίσιο της διαχείρισης και προστασίας, των πνευματικών δικαιωμάτων των δικαιούχων που εκπροσωπεί, ενημέρωσε τον εναγόμενο σχετικά με την άδεια που απαιτείται να λάβει αυτή για την νόμιμη χρήση του εκπροσωπούμενου από αυτόν μουσικού ρεπερτορίου και την καταβολή της σχετικής αμοιβής μέσω των απεσταλμένων στην επιχείρηση της εξουσιοδοτημένων συνεργατών. Ειδικότερα, ο ενάγων απέστειλε στον εναγόμενο την προσκομιζόμενη μετ' επίκλησης από 4-3-2024 επιστολή του Εμπορικού Διευθυντή Δημόσιας Εκτέλεσης, με την οποία του

επισήμανε τη νομική αναγκαιότητα λήψης νομίμου αδείας για δημόσια εκτέλεση του προστατευόμενου απ΄αυτόν μουσικού ρεπερτορίου και την καταβολή από μέρους του (εναγομένου) εύλογης αμοιβής για τη διαρκή χρήση ηχογραφημένης μουσικής με γνωστό ρεπερτόριο στην ανωτέρω επιχείρησή του για τα επίδικα έτη 2022 και 2023, πλην όμως ο εναγόμενος ουδέν ενήργησε προς επίτευξη των ανωτέρω. Μάλιστα, στις 27/4/2023 ο εξουσιοδοτημένος υπάλληλος του ενάγοντος και μάρτυρας απόδειξης, Γεώργιος Πανουτσόπουλος, μετέβη κατόπιν εντολής που έλαβε, στο κατάστημα του εναγόμενου προκειμένου να προβεί σε δειγματοληπτική καταγραφή του μουσικού του προγράμματος, δηλαδή της διαχεόμενης - χρησιμοποιούμενης μουσικής προς ακρόαση και ψυχαγωγία του κοινού. Από τον δειγματοληπτικό έλεγχο που πραγματοποίησε ο προαναφερόμενος υπάλληλος την ως άνω ημεροχρονολογία και μεταξύ των ωρών 19:25 έως 20:02 μμ (βλ. την προσκομιζόμενη από τον ενάγοντα απόδειξη ταμειακής μηχανής πώλησης αγαθών, εκδοθείσα από τον εναγόμενο κατά την παρουσία του άνω υπαλλήλου τον άνω χρόνο στο κατάστημά του), διαπιστώθηκε η άνευ αδείας δημόσια εκτέλεση, από τον εναγόμενο, με την χρήση απλών μηχανικών μέσων τουλάχιστον των εξής δειγματοληπτικών αναφερόμενων στην κρινόμενη αγωγή μουσικών έργων, τα οποία ανήκουν στο προστατευόμενο και εκπροσωπούμενο ξένο ρεπερτόριο του ενάγοντος, (τίτλος τραγουδιού – δημιουργός – αλλοδαπός Ο.Σ.Δ.): AINT IT FUNNY – LORENZO IRVING DOMINGO – BMI, AINT IT FUNNY – ATKINS JEFFREY – BMI, AINT IT FUNNY – DOUGLAS ASHANTI S – ASCAP, AINT IT FUNNY –MACK CRAIG J – ASCAP, AINT IT FUNNY –MACK CRAIG J – ASCAP, AINT IT FUNNY –HARVEY OSTEN S JR– ASCAP, AINT IT FUNNY –AURELIUS SEVEN MARCUS – ASCAP, AINT IT FUNNY – CROCKER TIHEEM – ASCAP, STAR PEOPLE 97 – TAYLOR RUDY – BMI, STAR PEOPLE 97 – SIMMONS LONNIE – BMI, STAR PEOPLE 97 – WILSON CHARLES K – BMI, STAR PEOPLE 97 – MICHAEL GEORGE – PRS, RHYTHM IS A DANCER – MUENZING MICHAEL – GEMA, RHYTHM IS A DANCER – ANZILOTTI LUCA – GEMA, RHYTHM IS A DANCER – AYSTIN THEA TEREESE- BMI, HIGH – TUCKER PAUL JOHN – PRS HIGH – BAIYEWY EMMANUEL BABATUNDE – PRS, BACK IT UP – SCHREURS DAVID CHRISTIAAN – BUMA, BACK IT UP – DEGIORGIO VINCE – SOCAN, BACK IT UP – WIERINGEN VAN JAN P K – BUMA, BACK IT UP – VELDMAN ROBIN M – BUMA, ONE KISS- LIPA DUA- ASCAP, ONE KISS- JESSIE REYEZ – SOCAN, ONE KISS-HARRIS CAKVIN-ASCAP. Η δημόσια

εκτέλεση από τον εναγόμενο, κατά τον ως άνω χρόνο του δειγματολογικού ελέγχου, των προαναφερόμενων μουσικών έργων του προστατευόμενου ρεπερτορίου του ενάγοντος αποδεικνύεται από το σύνολο των προσκομιζόμενων μετ' επίκλησης από τον ενάγοντα εκτυπώσεων από την εφαρμογή αναγνώρισης τίτλων τραγουδιών Shazam, που ήταν στη διάθεση του άνω υπαλλήλου και αποτελεί εφαρμογή δημιουργίας ακουστικού αποτυπώματος (δείγματος) του μουσικού έργου, που αναπαράγεται, το οποίο ελέγχεται μέσω της ιστοσελίδας CisNet, της παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Αυτοδιαχείρισης CISAC, μέλος της οποίας αποτελεί και ο ενάγων. Μετά τη διενέργεια δε του ως άνω δειγματολογικού ελέγχου ο ενάγων παρέδωσε στον εναγόμενο το με αριθμό 50839/27.4.2023 απογραφικό-ενημερωτικό δελτίο, που συντάχθηκε από τον ως άνω εξουσιοδοτημένο υπάλληλο του ενάγοντα κατά τον άνω χρόνο, προκειμένου ο τελευταίος να ενημερωθεί για το ύψος της αμοιβής του ενάγοντα, λόγω της δημόσιας, χωρίς άδεια, εκτέλεσης έργων του μουσικού του ρεπερτορίου και ακολούθως να προβεί στις απαιτούμενης ενέργειες για τον εφοδιασμό της με την νόμιμη ως άνω άδεια, το οποίο (απογραφικό δελτίο) δεν αμφισβητήθηκε ειδικότερα από τον εναγόμενο. Ακολούθως, ο ενάγων απέστειλε στον εναγόμενο την από 3/5/2023 επιστολή του Νομικού Τμήματος του ενάγοντος Οργανισμού, με την οποία τον ενημέρωνε ξανά για την άνευ νομίμου άδειας από τον τελευταίο χρήση και εκμετάλλευση του προστατευόμενου από αυτόν μουσικού ρεπερτορίου τα επίδικα έτη, καλώντας τον να τακτοποιήσει τις οφειλές του. Επίσης ο ενάγων απέστειλε και την προσκομιζόμενη μετ' επίκλησης από 7/09/2023 επιστολή του Εμπορικού Διευθυντή Δημόσιας Εκτέλεσης, στο περιεχόμενο της οποίας παρατίθεται πίνακας με ανάλυση των αμοιβών για τη χρήση της μουσικής τα επίδικα έτη 2022 και 2023. Από τα ανωτέρω εκτεθέντα, αποδεικνύεται ότι κατά το χρονικό διάστημα από 1.2.2022 μέχρι 31.12.2023, ο εναγόμενος έκανε χρήση του προστατευόμενου από τον ενάγοντα μουσικού ρεπερτορίου, χωρίς προηγούμενη έγγραφη άδεια εκμετάλλευσης του τελευταίου (άρθρο 14 ν. 2121/1993), ως νόμιμου εκδοχέα των περιουσιακών δικαιωμάτων των ανωτέρω δημιουργών και χωρίς την καταβολή σ' αυτόν της προβλεπόμενης αμοιβής. Η ανωτέρω ενέργεια του εναγόμενου αποτελεί προσβολή του απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος της

εκμετάλλευσης των μουσικών έργων των δημιουργών που εκπροσωπεί ο ενάγων και συνιστά πράξη παράνομη, η οποία οφείλεται σε υπαιτιότητα της εναγομένης, εφόσον γνώριζε ότι το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί προστατεύεται από τον ενάγοντα. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο του ενάγοντος και τις προαναφερόμενες κατηγορίες αυτού (Βλ. ανωτέρω Α3 και Β1 κατηγορίες αμοιβολογίου), τα τετραγωνικά του καταστήματος του εναγομένου και τον κάθε φόρα τρόπο δημόσιας εκτέλεσης μουσικής στην οποία προέβη τους μήνες λειτουργίας του τα επίδικα έτη, άνευ αδείας του ενάγοντος, ο εναγόμενος αν είχε λάβει την απαιτούμενη άδεια χρήσης θα όφειλε τα εξής χρηματικά ποσά: 1) για το έτος 2022 ι) από 1-2-2022 έως 31-05-2022 και από 1-10-2022 έως 31-12-2022 το ποσό των (46 ευρώ/μήνα Χ 7 μήνες = 322 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 77,28 =) 399,28 ευρώ και ιι) από 1-6-2022 έως 30-9-2022 το ποσό των (22 ευρώ/μήνα Χ 4 μήνες = 88 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 21,12 =) 109,12 ευρώ και συνολικά το ποσό των (399,28 + 109,12 =) 508,40€, και 2) για το έτος 2023 ι) από 1-1-2023 έως 31-05-2023 και από 1-10-2023 έως 31-12-2023 το ποσό των (47 ευρώ/μήνα Χ 8 μήνες = 376 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 90,24 =) 466,24 ευρώ και ιι) από 1-6-2023 έως 30-9-2023 το ποσό των (22 ευρώ/μήνα Χ 4 μήνες = 88 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 21,12 =) 109,12 ευρώ και συνολικά το ποσό των (466,24 + 109,12 =) 575,36 ευρώ, ήτοι συνολικά για τα έτη 2022 και 2023 το ποσό των (508,40 + 575,36 =) 1.083,76€. Συνεπώς, ο εναγόμενος θα πρέπει να καταβάλει στον ενάγοντα σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2 του ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με τις διατάξεις για την αδικοπραξία, ως αποζημίωση για τη χρήση και εκμετάλλευση του μουσικού ρεπερτορίου του κατά την λειτουργία της επιχείρησης του, για τα ανωτέρω χρονικά διαστήματα, το διπλάσιο της ανωτέρω οφειλόμενης αμοιβής, που έπρεπε ήδη να έχει καταβάλλει για το είδος της εκμετάλλευσης στην οποία προέβη χωρίς άδεια και συγκεκριμένα το ποσό των 2.167,52 € (1.083,76€ Χ 2). Τέλος ο ενάγων, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα νομική σκέψη, είναι νομικό πρόσωπο μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα και φορέας έννομων αγαθών και από την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγόμενου (εκμετάλλευση και δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων χωρίς άδεια), υπέστη προσβολή στην εμπορική του πίστη, την επαγγελματική του υπόληψη, την φήμη του, το κύρος του στις συναλλαγές και την υπόληψή του έναντι των εκπροσωπούμενων από αυτόν πνευματικών δημιουργών και αντίστοιχων

αλλοδαπών φορέων. Ως εκ τούτου, σταθμίζοντας τις συνθήκες, υπό τις οποίες έλαβε χώρα η ένδικη αδικοπραξία, το είδος, την βαρύτητα και την έκταση της προσβολής, την βαρύτητα του πταίσματος της εναγομένης, την οικονομική κατάσταση των διαδίκων και τις εν γένει περιστάσεις, όπως εκτιμώνται με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου η χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη του ενάγοντος, που συνίσταται, κυρίως στο πλήγμα, που υφίσταται η αξιοπιστία αυτού έναντι των μελών του – πνευματικών δημιουργών, γεγονός που επιρρώνεται και από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης, ανέρχεται στο ποσό των διακοσίων ευρώ (200 €), κρίνεται εύλογη και συνάδει προς την απορρέουσα από τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1 και 25 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος αλλά και των άρθρων 6 παρ. 1, 8 παρ. 2, 9 παρ. 2 και 10 παρ. 2 της Ε,Σ.Δ.Α. αρχή της αναλογικότητας και το οποίο πρέπει να επιδικαστεί στον ενάγοντα με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν κατά την κυρία βάση της και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στον ενάγοντα: α) ως αποζημίωση το ποσό των δύο χιλιάδων εκατόν εξήντα επτά ευρώ και πενήντα δύο λεπτών (2.167,52 €), το μεν ποσό των 1.748 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση, το δε ποσό των 419,52 που αντιστοιχεί στον αιτούμενο ΦΠΑ (24 %) με το νόμιμο τόκο από την επομένη της ημερομηνίας έκδοσης του φορολογικού στοιχείου - τιμολογίου για την είσπραξη του ως άνω επιδικασθέντος ποσού των 2.167,52 ευρώ και β) το ποσό των διακοσίων ευρώ (200 €) ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη ο ενάγων, με το νόμιμο τόκο από την επομένη επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση. Όσον αφορά το παρεπόμενο αίτημα κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν προς τούτο εξαιρετικοί λόγοι καθώς και ότι η επιβράδυνση της εκτέλεσης δεν είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στον ενάγοντα, και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο. Τέλος, ο ενάγων αιτείται να καταδικασθεί ο εναγόμενος στην εν γένει δικαστική του δαπάνη ποσού 600 €, η οποία αντιστοιχεί στην αμοιβή των πληρεξουσίων του δικηγόρων,

στην σύνταξη, κατάθεση και επίδοση της αγωγής, στην παράσταση κατά την συζήτηση της αγωγής, στην αμοιβή του δικαστικού επιμελητή, στην δαπάνη συντάξεως και λήψεως ενόρκων βεβαιώσεων, στην αγορά των απαιτουμένων ενσήμων και στις δαπάνες για την ανακάλυψη των προσβολέων, στις οποίες υπεβλήθη ο ενάγων. Για τον προσδιορισμό και την εκκαθάριση των εξόδων πρέπει να επισυναφθεί από τον αιτούντα διάδικο κατάλογος των εξόδων με τις προτάσεις αυτού κατ' άρθρο 190 παρ. 1, 237 και 238 ΚΠολΔ. Εκ των ως άνω αιτουμένων δαπανών, όπως αυτές αναλύονται στις προτάσεις του ενάγοντος προκύπτουν εκ των προσκομιζομένων εγγράφων: α) η αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου του ενάγοντος συνολικού ποσού 357 € πλέον Φ.Π.Α. (24%) ποσού 85,86 ήτοι 442,68 ευρώ (κατάθεση αγωγής, προτάσεις και παράσταση), β) η δαπάνη για την επίδοση της ένδικης αγωγής (αμοιβή δικαστικού επιμελητή) 36 ευρώ πλέον ΦΠΑ ποσού 8,40 ευρώ ήτοι 43,40 €, γ) η δαπάνη για την έκδοση και πληρωμή του απαιτούμενου δικαστικού ενσήμου, ποσού 64,71 €, ήτοι συνολικά το ποσό των 550,79€. Ως εκ τούτου, πρέπει να επιβληθεί σε βάρος του εναγομένου μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματος του, λόγω της μερικής ήττας του (άρθρα 176, 178 παρ. 1, 189 ΚΠολΔ, 190 παρ. 1 και 63β ν. 2121/1993), τα οποία ορίζονται στο ποσό των 350 ευρώ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα α) ως αποζημίωση το ποσό των δύο χιλιάδων εκατόν εξήντα επτά ευρώ και πενήντα δύο λεπτών (2.167,52 €), το μεν ποσό των 1.748 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση, το δε ποσό των 419,52 που αντιστοιχεί στον αιτούμενο ΦΠΑ (24 %) με το νόμιμο τόκο από την επομένη της ημερομηνίας έκδοσης του φορολογικού στοιχείου - τιμολογίου για την είσπραξη του ως άνω επιδικασθέντος ποσού των 2.167,52 ευρώ και β) το ποσό των διακοσίων ευρώ (200 €) ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη ο ενάγων, με το νόμιμο τόκο από την επομένη επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του εναγομένου τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντα, τα οποία ορίζει σε τριακόσια πενήντα ευρώ (350 €).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Πρέβεζα την 11η Αυγούστου 2025, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ **Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**

Πρέβεζα, 7-1-2026